

έπειτα δὲ, ἀφοῦ ὅλιγας φοράς ὑπερηφάνως περιστραφῆ, ὡς διὰ νὰ θεωρήσῃ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ αἰματώδους ἔργου του, βυθίζεται κατόπιν αὐτοῦ, νὰ εὐωχηθῇ ἀπὸ τὴν πάλλουσαν ἔτι σάρκα. Σπανίως μὲν ἐπιχειρίζεται νὰ μεταφέρῃ ἀκέραιον τὸ θήραμά του, ὡς ὁ ἀετός, καθὸ μὴ ἔχων ἔξισου κραταιούς ὄνυχας· ἀλλ᾽ ἀν ἔγῃ νεοσσούς, κατασχίζει τὴν σάρκα, καὶ μετακομίζει αὐτὴν μεληδὸν εἰς τὴν φωλεάν του. Μολονότι ὁ γυπάετος προτιμᾶ νὰ ζῇ ἀπὸ τοὺς καρποὺς τῆς ιδίας αὐτοῦ ἀρπακτικῆς δυνάμεως, δὲν ἀποποιεῖται μὲν ὅλον τοῦτο οὐδὲ τὸ σεσηπὸς πτῶμα, τὸ συνιστῶν τὴν τροφὴν τοῦ γυπτὸς, καὶ πολλάκις βλέπει τις αὐτὸν ἔρποντα βραδέως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πρὸς τὴν ἐλπιζομένην εὐωχίαν, ἀφ' ἣς συμμετέχει μετὰ πολλῶν ὄμοιες δῶν του.

Τὰ τολμηρὰ καὶ ἰσχυρὰ ταῦτα ὄρνεα εἶναι ἐκ τῶν μεγίστων τοῦ σαρκοβόρου εἶδους, τεσσάρων ποδῶν μῆκος ἔχοντα ἀπὸ τοῦ ῥάμφους μέχρι τῆς οὐρᾶς, ἐννέα δὲ ἢ δέκα ἀπ' ἄκρας εἰς ἄκραν τῶν ἔξηπλωμένων πτερύγων. Τὸ ῥάμφος δὲν εἶναι βραχὺ καὶ ἀπότομον ὡς τὸ του ἀετοῦ, ἀλλὰ μεμακρυσμένον, συμπεπιεσμένον, ἀγκιστρωτὸν εἰς τὴν ἄκραν, ἐσκεπασμένον δὲ εἰς τὴν βάσιν μὲ μαύρας χονδρὰς τρίχας, αἵτινες κρέμανται ἀπὸ τὴν γωνίαν καὶ τὰς πλευρὰς τῆς κάτω γνάθου, ὡς γενειάς· δῆν καὶ τὸ ὄνομα γενειάτης. Ἡ κεφαλὴ εἶναι μόνον εἰς ὅληγα μέρη ἀπτερούς, ὁ δὲ τραχῆλος ἐξ ὀλοκλήρου ἐνδεδυμένος. Οἱ ταρσοὶ εἶναι βραχεῖς, καὶ ἐπτερωμένοι μέχρι τῶν δακτύλων. Τὸ γενικὸν χρῶμα τῶν ἐπάνω μερῶν εἶναι βαθὺ λευκόφαιον, τοῦ δὲ τραχῆλου, στήθους, καὶ τῶν ὑποκάτω μερῶν λευκὸν μετὰ κοκκινωποῦ τινὸς φαιοῦ.

Ο γυπάετος γεννᾷ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὑψηλοτέρων καὶ μᾶλλον δυσπροσίτων κρημνῶν, μὴ κάμινων φωλεάν, ἀλλὰ ἀποθέτων τὰ ωά του ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ βράχου· εἶναι δὲ δύο τὸν ἀριθμὸν, λευκόχροα, μὲ φαιὰ στίγματα.

Τὰ πτερά τῶν νεοσσῶν εἶναι πολὺ βαθυτέρου χρώματος, παρὰ τὰ τῶν ἀκμαίων, εἰς μὲν τὰ ἐπάνω μέρη κατεστιγμένα μὲ λευκὸν, εἰς δὲ τὰ ὑποκάτω φαιὰ ὄνται· δῆν καὶ τινὲς τῶν ἀρχαιοτέρων ὀρνιθολόγων, γνωρίσαντες τὸ πτηνὸν εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην, ὑπέλαθον αὐτὸν ὡς ἄλλου, διακεκριμένου εἶδους.

ΑΝ ἡθέλομεν ἵδεῖν ἀνθρώπων νὰ κρατῇ μικρόν τινα ἀμυδρὸν λύχνον εἰς τὴν χειρά του κατὰ τὸ μέσον τῆς ήμέρας μὲ τὰ νῶτα ἐστραμμένα πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ νὰ προσπαθῇ ἀναισθήτως νὰ καταπείσῃ καὶ ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους, δὲν δὲν ἔχει χρείαν τοῦ ἥλιου, καὶ δὲι δὲ λύχνος του δίδει περισσότερον φῶς παρὰ τὸ λαμπρὸν τοῦτο αὐτόφωτον σῶμα, πόσον μεγίστη καθ' ὑπερβολὴν ἔχειν εἰσθαι ἢ μωρία του! Τὸ παράδειγμα δὲ τοῦτο, μὲν δὲι καὶ πολλὰ ἀπλῶς, δεικνύει τὴν ἀφροσύνην τῶν δσοὶ περιπατοῦν εἰς τοὺς σπινθῆρας τοὺς δόποίους μόνοι των δάναφαν, θεωροῦντες ὅλως διόλου μὲ καταφρόνησιν τὸν λαμπρὸν τῆς δικαιοσύνης ἥλιον.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΟΤΙΟΔΥΤΙΚΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑΝ ΤΗΣ ΚΑΣΠΙΑΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

[Συνέχεια ἀπὸ Σελ. 174.]

Ἐπαρχία τοῦ Γηλανίου. "Ορια αὐτῆς. Κάτοικοι. Πλάτανοι ἢ Κουρδικαὶ φυλαὶ. Η πρὸς τὴν ληστείαν κλίσις των. Μισο-ξενία αὐτῶν, καὶ γενικῶς ὅλων τῶν εἰς τὴν Ἀσίαν περιπλανωμένων φυλῶν. "Άκρα φιλοκέρδεις, ἡδη καὶ ἔθιμα αὐτῶν. Αἱ γυναικίες των. Συχναὶ μεταναστεύεις, καὶ ἡ διάλεκτός των. Τὸ γένος τῶν Ταλισσῶν. Ποιὸν μέρος τῆς χώρας ἐνοικούσι. Γεωγραφικὴ διαίρεσις. Τὸ Ρωσικὸν καὶ Περσικὸν Ταλίσσιον. Διοίκησις τῶν Χάνιδων. "Ομοιότης αὐτῶν μὲ τοὺς ίδιοκτήτας τοῦ Μεσαίωνος, εἰς τὴν Εὐρώπην. "Ἐπαρσις αὐτῶν διὰ τὴν ἀπὸ τὸν Γεγκῆς-Χάννον σκομιμένην καταγωγὴν των. "Ἐλλειψὶς ιστορικῶν ἀποδείξεων. Οἱ Ταλισσοὶ κατάγονται μελλον ἀπὸ Καυκασίου λαὸν παρ' ἀπὸ Μογγόλους. "Ηθη, χαρακτῆρες, ἀνδρία, καὶ ἀνεξαρτησία αὐτῶν. Δεισιδαιμονίαι. "Ωριστότης τῶν γυναικῶν. Ἐνδυμασία. "Αρχαιότης τῆς γλώσσης. Διάλεκτοι διαφόρων στασίμων καὶ πλανητέρων λαῶν τῆς νοτίου καὶ ἀρκτικῶν Περσίας, ἔχουσαι βάσιν τὴν Πεγγλικήν γλώσσαν.

Η ΕΠΑΡΧΙΑ τοῦ Γηλανίου ἔχει περὶ τοὺς 420 τετραγωνικοὺς παρασάγγας, ἡτοι μῆλα 'Αγγλικὰ 1680 περίπου, καὶ εἶναι ἡ μικροτέρα τῶν δσαι τὴν σήμερον συνιστῶσι τὸ σεσαθρωμένον καὶ πανταχόθεν κλονούμενον τοῦ Ιρανίου βασίλειον. Αὗτη πρὸς βορρᾶν μὲν χωρίζεται διὰ τοῦ ποταμοῦ 'Ασταρᾶ ἀπὸ τὸ τυμήματος τῆς χώρας Ταλίς ἢ Ταλιστάν, τὸ ὅποιον, μετὰ τὴν ἐν Τουρκομανζαΐτη κλεισθεῖσαν συνθήκην (1828), παρεχωρήθη εἰς τὴν Ρωσίαν· πρὸς δὲ τὴν μεσημβρίαν συνορεύει μὲ τὴν Μαζανδερωνήν διὰ τοῦ ρύακος Τεμαχαμπουνίου, καὶ οὐχὶ διὰ τοῦ Μάρδου, ὡς σφαλερῶς ἀνέφερον γεωγράφοι τινές· ἐνī πρὸς δυσμὰς ἔχει περιφραγμα φυσικὸν τὴν ύψηλὴν καὶ χιονόλευκον σειράν τοῦ Ἐλβούρς, χωρίζουσαν αὐτὴν ἀπὸ τὴν Ἀτροπατηνὴν καὶ μεγάλην Μηδίαν.

ΟΙ ΙΑΥΑΤΑΙ*.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Γηλανίου διαιροῦνται εἰς τρεῖς διακεκριμένας πατριάς· αὗται δὲ εἶναι, οἱ αὐτόχθονες, ὀνομασόμενοι ἴδιως Γηλανοί (οἱ Γῆλαι τῶν ἀρχαίων μας)· οἱ Ταλισσοί, οἵτινες εἶναι πειθανῶς κατακτηταὶ ἢ ἀποικοὶ τοῦ βορείου μέρους τῆς χώρας· καὶ οἱ Κουρδοί ἢ Ιλυάται, ύποδιηρημένοι καὶ ἐνταῦθα, ὡς ἄλλαχοι, εἰς πακπληθεῖς φυλὰς, ζωὴν πλανήτιδα διαγόντας, καὶ καταγομένας ἐμφανῶς ἀπὸ τῶν Δοκούσινην ἢ Καδουσίων, Αμάρδου, Κουντίων, Αναριακῶν, καὶ πολλῶν ἄλλων τοιούτων, οἱ ὅποιοι, καὶ εἰς τὸν καιρὸν ἀκόμη τοῦ Στράβωνος, φυλαζαντός μας τὰ ὄνόματα τῶν βαρβάρων τούτων, ἐνώκουν εἰς τὰς παρωρείας τῶν Ἀλπονίων. Οἱ μὲν Κουντίτοι καὶ Αμάρδοι ὑπάρχουσιν ἔτι καὶ σήμερον, ἀναλλοίωτον τὴν ὄνομασίαν τοῦ γεωγράφου Ἐλληνος φέροντες, καὶ ἐνδιαιτώμενοι παρὰ τὴν δυτικὴν ζώνην τῶν ὄρέων, ἐγγὺς τοῦ ποταμοῦ Μάρδου, ἐν τῷ νομῷ τοῦ Ρεχμεταβάδ. "Απασαι αἱ νομαδικαὶ αὗται φυλαὶ περιφέρονται κατὰ τὴν ὄραν τοῦ Θέρους εἰς τὰς ύψηλοτέρας θέσεις τοῦ Γηλανίου, προτιμῶσαι δῆμως πάντοτε τὴν ἐκτενῆ καὶ ὀροσερὴν πεδιάδα τοῦ

* Πανάται διονομάζονται εἰς τὴν Περσίαν ἀπαντες ἐν γένει οι πλανήτιδα ζωὴν διάγοντες, δποῖοι εἶναι καὶ οἱ Κουρδοί. Σημ. Συν.